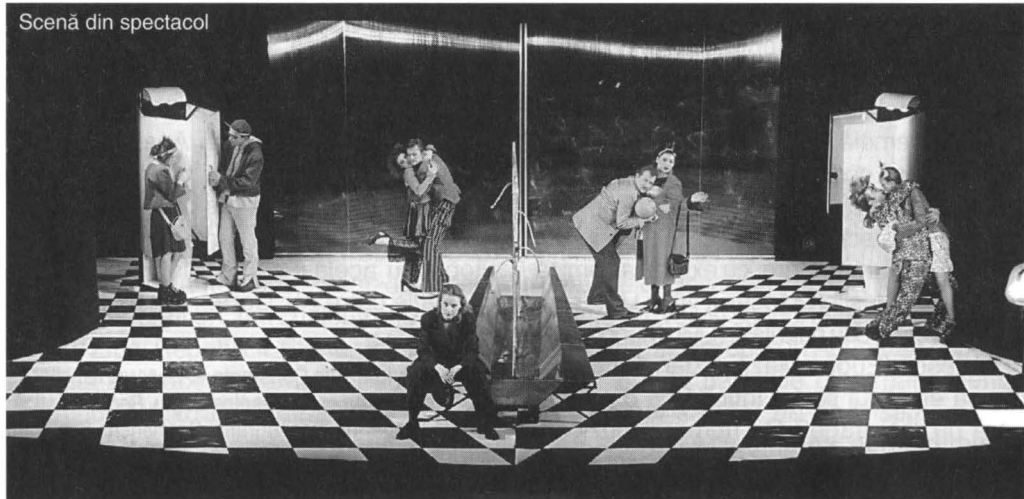


Scenă din spectacol



Oana BORȘ

„Cerul înstelat deasupra noastră și legea morală în noi”

Urmărind în ultimii ani activitatea Teatrului Tineretului din Piatra Neamț, fie din exegeze critice sau din comentarii de presă, fie în popasurile bucureștene ale teatrului, a fost ușor de detectat că aici dramaturgia contemporană, cu precădere cea străină, găsește o ușă larg deschisă. Evident, însă, nu într-un regim de exclusivitate, lucru absolut imposibil pentru un teatru obligat la varietate repertorială de condiția sa de unică sursă locală a actului teatral.

Cu o astfel de imagine formată, m-am îndreptat către Piatra Neamț, spre ultima premieră ce a avut loc, tot cu o piesă a timpului nostru. Și răsfoind caietul-program, acest gând l-am găsit fixat în pagină, într-un articol semnat de Marian Popescu. Criticul vorbește despre „tineretea fără bătrânețe” a teatrului, despre „unicitatea programului teatral” în ceea ce privește „cultivarea spiritului tânăr”. O referire implicită la toți cei care, dincolo de vârstă, au creat aici un teatru viu. Presupun că sunt de neuitat pentru trupă, și cu siguranță pentru noi, pentru spectatori, întâlnirile cu Vlad Mugur, cu Alexandru Dabija

sau Mihai Măniuțiu. Și, cu singuranță, ar fi fost de neuitat întâlnirea cu Andrei Șerban, ce se preconiza a avea loc la sfârșit de stațiune, și care ar fi marcat întoarcerea marelui regizor în țară, în teatrul debutului său. Din păcate, ca multe alte proiecte importante ce încep frumos pentru a se risipi apoi în vânt, ducând cu ele speranțele, încrederea într-o normalitate, nici acesta nu se va materializa. Vina o poartă cei care ar fi îndreptățiți, prin poziția lor în sistem, să sprijine actele de cultură, dar care, se pare, s-au obișnuit să măsoare valoare cu instrumente numai de ei știute.

Trecând peste această stare de dezamăgire care plana asupra locului și care ne-a cuprins, deopotrivă, și pe noi, potențialii spectatori dornici de un astfel de eveniment, am urmărit spectacolul pietrean *Cocoșei și puicuțe* de Willy Russell, în regia lui Vlad Massaci. Premieră pe țară, comedia surprinde viața tinerilor dintr-un oraș de provincie, un spațiu al orizontului închis în care orice act pare mort înainte de a se naște. Căci sub aparența unui libertinaj chiar

agresiv, uneori, în atitudine, și în special în limbaj, tinerii sunt condamnați la un ridicol inofensiv. Falsa impresie a refuzului, a non-conformismului nu este altceva decât o și mai profundă conformare la regula societății. O supunere neconștientizată, însă, ascunsă sub refugii inutile, surrogate pentru frustrări și ratare. Mai poate cineva evada din această lume a prejudecății, a unei moralități de carton? În ciuda dezaprobării și blamării generale, da: „vedeta” serii, tânăra în prag de nuntă, care aflată la petrecerea burlicilor întâlnește un vechi prieten, cântăreț de rock venit cu trupa în turneu. De fapt, la rândul lui, un evadat. Va pleca cu el spre libertate, dar nu sub imboldul pasiunii renăscute, ci într-un act al alegerii raționale. A avut puterea să înțeleagă ceea ce scria pe peretele toaletei: „*Cerul înstelat deasupra noastră și legea morală în noi*”...

De altfel, locul de derulare a întregii povești este chiar toaleta unei discotecii, unde se întâlnesc, din întâmplare, în noaptea petrecerii burlicilor, cele două tabere „rivale” – fetele și băieții. În spectacolul Teatrului din Piatra-Neamț, acest spațiu devine o imagine în oglindă, un perete închipuit despărțind în două scena. Aici se lasă dezvoltate personajele a căror caracterizare este făcută cu minuțiozitate,

bine definite tipologic și șlefuite în nuanțe fine în gest, mimică, tic. Și cu toate că se poate vorbi despre un spectacol de trupă, totuși prin această tușă a caracterizării se desprind Gabriela Crișu, ingenua infantilă, Anamaria Marica, ce dă personalitate și seninătate personajului său, tânăra mireasă, și Ovidiu Crișan, imaginea deplinei suficiențe, care nu putea fi decât idolul local al echipei de fotbal. Undeva, în afara unității create se situează mirele (Florin Mircea jr.), a cărui prezență pe scenă timp de o oră și jumătate într-un rol mut (a se citi: „personajul era beat”) nu este pe deplin acoperită. Dincolo de aceasta, țesătura spectacolului se încheagă din dinamică, accentuare prin ritm a tășului replicii din text, în contrapunct cu scenele de încărcătură. Peste toate plănază ironia regizorului, nu una acidă, ci un zâmbet care lasă să se întrevadă o puternică doză de umanitate și de compasiune.

Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț – Cocoșei și puicuțe de Willy Russell. Traducerea: Marian Popescu. Regia: Vlad Massaci. Scenografia: Viaceslav Vutcariov. Distribuția: Anamaria Marinca, Gabriela Crișu, Clara Flores, Dorina-Maria Haranguș, Olimpia Mălai, Florin Mircea jr., Doru Cătănescu, Dan Grigoraș, Cezar Antal, Ovidiu Crișan, Constantin Lupescu, Tudor Tăbăcaru. Data premierei: 7 aprilie 2001.

Marcela ILNIȚCHI

„Dansolitude”

Dacă am privi *Dansolitude* fără să-i cunoaștem titlul, l-am lua drept un antrenament de grup în căutarea temei. Gestul, expresia corporală și mișcarea scenică au nevoie de o structurare dramatică pe o idee. Numai așa am percepe ca acțiune complexul de elemente de care se folosește Florin Fieroiu aici, și am putea vorbi de comunicare teatrală. În lipsa acestei percepții, ne aflăm deocamdată în fața unei serii de exerciții pe teme foarte difuze, preliminarii formei de expresie dramatică. Ce se vede pe scenă sunt patru actori transpunând în limbajul gestual impresii exterioare și interioare cu

o putere de comunicare discutabilă. Distingem într-o primă fază gesturi de joacă schimbate între ei, schițarea de alianțe și rivalități total aleatorii, apoi, în a doua fază, gesturi exprimând teama, însingurarea și chiar angoasa. Evoluția de la unele stări la altele nu urmează un scenariu. Ritmul mișcărilor este de multe ori dinamic, dar ele nu transmit un mesaj fugace care ne-ar putea scăpa fiind noi prea lenți în percepție. Liniile de bază ale mișcărilor se repetă, de fapt, atât de mult, încât am fi avut suficient timp să le înțelegem mesajul. Muzica și scenografia nu sunt adaptate în mod special unui spectacol neverbal. Ne-am fi așteptat ca ele să fie mijloace suplimentare în a face inteligibilă gestualitatea. Muzica este ilustrativă îndeplinind astfel o cerință minimală a muzicii de scenă. Scenografia este un vag cadru sugestiv; spre final, pânzele albe ale decorului